

Eulàlia Canal i Glòria Marín

L'extraordinari doctor Rupert

Il·lustracions de Carles Arbat

En un bosc llunyà hi vivia un doctor molt peculiar.

Es deia Rupert i sabia de tot i més.

No pas com jo que soc només un caçador d'històries i el que més m'agrada és explicar-les.

El doctor Rupert no era un doctor com els altres i les seves medecines o cures, com n'hi vulgueu dir, tampoc.

Que si el conec? Doncs no.

Que com ho sé? Per la mania de ficar el nas allà on no em demanen.

Un bon caçador d'històries les ha de fer, aquestes coses.

Però aquesta història tampoc és com les altres que us poden contar, inventades, girades, o amanides amb sal i pebre per captar la vostra atenció.

Aquesta és tal com raja o, dit ras i curt, és de veres.

I la prova són el plec de cartes que tinc a les mans i que us convido a llegir.

Em preguntareu d'on les he tret, és clar. No patiu, us ho diré ben aviat, però encara no.

Anem a pams.

Primer llegiu aquest cartell on el doctor Rupert ofereix els seus serveis:

Soc el
doctor Rupert Grip

i tracto tota mena de mals:

Mals que corren o que s'estan quiets, pors estranyes i fòbia a les aranyes, espasmes i col·lapses, tristeses de l'ànima i ràbies vàries, abandó i desamor, manies que molesten com mosques i preguntes que punxen...

La consulta cal fer-la per carta amb una descripció breu dels símptomes.

En uns dies, més o menys raonables, segons la lluna, rebreu la resposta convenient.

Els horaris oscil·laran segons bufi el vent.

La bústia la trobareu penjada al roure roig a l'entrada del bosc tenebrós.

I com que sé que quan comenceu no podreu deixar de llegir i no voldreu interrupcions, us diré com vaig topar amb elles.

Jo tornava en l'últim tren de la nit. El vagó era pràcticament buit. Només dos seients endavant, una dona amb un barret verd que li tapava la cara. Els llums del vagó feien pampallugues. De sobte vam entrar dins un túnel i vaig notar una ombra freda al clatell.

No soc pas dels que s'espanten fàcilment, però tot plegat em va accelerar les pulsacions. Quan vam sortir del túnel, la dona ja no hi era. A terra hi havia un paquet. Era de color gos com fuig i tenia unes lletres menudes i vermelles que deien: «Confidencial».

Tot seguit i sense pensar me'l vaig guardar a la motxilla.

No hi podia fer més, soc un caçador d'històries jo, i aquell paquet feia olor d'encanteri i confessions a cau d'orella.

Però tampoc soc mala persona. Per això, uns dies després vaig tenir la delicadesa de posar aquest anunci a tots els diaris:

S'ha trobat un paquet al tren de les 23.45 Barcelona-Girona, si el voleu recuperar truqueu al 3333 i tres números més.
--

Ara fa una setmana de tot plegat i encara no m'ha trucat ningú.

A dins, a part del cartell que heu llegit del Doctor Rupert, hi havia una pila de cartes. Estaven ordenades i separades en cinc apartats, com si algú hagués intentat posar ordre en aquell desgavell de despropòsits.

Apartat 1. Cartes amb coses que passen tot sovint.

Apartat 2. Cartes amb problemes peculiars que cal estudiar en profunditat.

Apartat 3. Post-its d'urgència.

Apartat 4. Cartes després d'allò que la Janet i el Marià van descobrir al Bosc prohibit.

Apartat 5. El somriure dels dofins (set dies més tard).

I dit això... Ring-ring... ring-ring... Ui, em sona el telèfon. Un moment, ui, ui, ui, un número ocult. L'haig d'agafar, em sap greu.

Si de cas, mentre despenjo, podeu començar a llegir les cartes. (Us aviso que en algun lloc hi trobareu algunes anotacions, són meves, no ho he pogut evitar.)